

Sygn. akt III AUa 36/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2016 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Maciej Piankowski
Sędziowie:	SSA Bożena Grubba (spr.) SSA Jerzy Andrzejewski
Protokolant:	stażysta Sylwia Gruba

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2016 r. w Gdańsku

sprawy R. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o prawo do emeryturę

na skutek apelacji R. P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 września 2015 r.,
sygn. akt VI U 1358/15

oddala apelację.

SSA Bożena Grubba SSA Maciej Piankowski SSA Jerzy Andrzejewski

Sygn. akt III AUa 36/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7 maja 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił ubezpieczonemu R. P. prawa do emerytury, ponieważ nie wykazał co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

W odwołaniu ubezpieczony stwierdził, iż pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych w spornym okresie, co mogą poświadczyć świadkowie, którzy pracowali w tym samym wydziale w zlikwidowanym już zakładzie pracy, tj. Zakłady (...) Sp. z o.o. w G. oraz książka spawacza nr (...).

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy - VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 23 września 2015 r. w sprawie VI U 1358/15 oddalił odwołanie.

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia i rozważania Sądu pierwszej instancji.

W dniu 13 kwietnia 2015 r. ubezpieczony R. P. (urodzony (...)) złożył wniosek o przyznanie prawa do emerytury. Na dzień 31 grudnia 1998 r. udowodnił staż pracy wynoszący 28 lat, 3 miesiące i 6 dni. Ubezpieczony według złożonego oświadczenia nie należy

do OFE. Sąd Okręgowy w rozważaniach prawnych odwołał się do treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (t.j. Dz. U. z 2015 r. poz. 748) oraz § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 z 1983 r., poz. 43 ze zm.; dalej rozporządzenie). W toku postępowania Sąd I instancji przeprowadził dowód z akt osobowych ubezpieczonego z okresu zatrudnienia w Zakładach (...) Sp. z o.o. w G.. W aktach tych znajduje się m.in. świadectwo pracy

w warunkach szczególnych z dnia 9 października 2001 r., z którego wynika, iż ubezpieczony w okresach od 1 czerwca 1978 r. do 28 lutego 1980 r., od 19 czerwca 1981 r. do 31 sierpnia 1981 r., od 9 listopada 1981 r. do 30 listopada 1981 r., od 1 listopada 1986 r. do 10 października 2001 r. wykonywał prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym i gazowym, pracując na stanowisku spawacza, a zatem wykonywał prace wymienione w wykazie „A” rozporządzenia, dziale XIV, pkt

12 prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego. Prace ubezpieczonego polegające na spawaniu elektrycznym i gazowym potwierdzili również świadkowie – M. G. i B. S.. Sąd Okręgowy stwierdził, że dowody znajdujące się w aktach sprawy, dają podstawę do zaliczenia wnioskodawcy do stażu pracy

w warunkach szczególnych okresu od dnia 26 czerwca 1972 r. do dnia 21 września 1989 r. W tym czasie bowiem wykonywał prace polegające na spawaniu elektrycznym i gazowym, pracując

na stanowisku spawacza, wymienione w wykazie „A” wykazu, dziale XIV, pkt 12. Ponieważ zaliczenie ww. okresów nie spowodowało, że odwołujący spełnił warunki konieczne do przyznania emerytury określone w art. 184 ustawy i w § 4 rozporządzenia, gdyż nadal nie legitymował się wymaganym co najmniej 15 – letnim stażem pracy w warunkach szczególnych, Sąd I instancji musiał rozważyć zasadność doliczenia do tego stażu zatrudnienia okresu od dnia 1 sierpnia 1983 r. do dnia

30 października 1986 r. w tym samym zakładzie pracy. Odmawiając jednak zaliczenia do stażu pracy ubezpieczonego w warunkach szczególnych ww. okresu Sąd I instancji wziął pod uwagę,

że w świadectwie pracy w warunkach szczególnych wystawionym przez pracodawcę w dniu

9 października 2001 r. ten okres nie został zaliczony do pracy w warunkach szczególnych. Ponadto

w aktach osobowych ubezpieczonego z okresu zatrudnienia w Zakładach (...) Sp. z o.o. w G., znajduje się adnotacja lekarza specjalisty chorób oczu z sierpnia 1982 r., wydana na polecenie działu kadr, iż ubezpieczony nie powinien być trwale zatrudniony w charakterze spawacza. Następne dokumenty (angáže) wymieniają stanowisko ubezpieczonego jako ślusarz-spawacz. Wreszcie w aktach osobowych ubezpieczonego znajduje się adnotacja szefa produkcji do działu kadr z dnia 23 października 1986 r. z prośbą

o przeniesienie ubezpieczonego z dniem 1 listopada 1986 r. na stanowisko spawacza elektrycznego – zatrudnionego dotychczas na stanowisku ślusarza. Zdaniem Sądu Okręgowego rozbieżność między zeznaniami świadków a dokumentami znajdującymi się w aktach osobowych ubezpieczonego spowodowało, iż nie uzyskano przekonania graniczącego z pewnością co do przebiegu jego zatrudnienia. Tym samym brak było podstaw do zaliczenia ubezpieczonemu ww. okresu do pracy

w warunkach szczególnych. To z kolei spowodowało, iż ubezpieczony nie legitymuje się wymaganym co najmniej 15 - letnim stażem pracy w warunkach szczególnych, tym samym nie spełnił jednego

z podstawowych warunków określonych w art. 184 ustawy umożliwiających przyznanie wcześniejszej emerytury.

Mając powyższe na uwadze Sąd I instancji na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie ubezpieczonego.

Apelację od wyroku wywiódł ubezpieczony zaskarżając go w całości i zarzucając mu błędną ocenę materiału dowodowego oraz sprzeczność ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, przez błędne przyjęcie, że nie występują przesłanki niezbędne do przyznania mu prawa do wcześniejszej emerytury.

W związku z powyższym wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez orzeczenie, że przysługuje mu prawo do wcześniejszej emerytury bądź uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Bydgoszczy.

W uzasadnieniu apelujący wskazał, że wykonywanie pracy w warunkach szczególnych w okresie od dnia 1 sierpnia 1983 r. do dnia 30 października 1986 r. potwierdzili świadkowie -M. G. i B. S.. W spornym okresie ubezpieczony pracował na tym samym wydziale, co przed datą 1 sierpnia 1983 r. - wydział (...), o czym świadczą angaże znajdujące się

po kolei w aktach osobowych ubezpieczonego. Jak wykazało postępowanie dowodowe, na tym wydziale spawacze wykonywali tylko prace spawalnicze, a nie ślusarskie. Pomimo stanowiska ślusarz - spawacz, ubezpieczony wykonywał tylko prace spawalnicze, a nie ślusarskie. Skoro Sąd dał wiarę świadkom, to wszelkie rozbieżności pomiędzy dokumentami, a rzeczywistym stanem rzeczy powinny być rozstrzygane na korzyść ubezpieczonego. Z jego zeznań wynika, że problem z oczami dotyczył około dwóch tygodni. Z angaży wynika, że z dniem 1 maja 1983 r. powierzono ubezpieczonemu obowiązki na stanowisku ślusarza spawacza na wydziale (...) i kolejne angaże potwierdzają to stanowisko. Jak wykazało postępowanie dowodowe z zeznań świadków, na wydziale (...), wykonywał on tylko prace spawalnicze w pełnym wymiarze czasu pracy. Z uwagi na powyższe znajdująca się w aktach sprawy adnotacja szefa produkcji do działu kadr z dnia 23 października

1986 r. z prośbą o przeniesienie ubezpieczonego z dniem 1 listopada 1986 r. na stanowisko spawacza elektrycznego - zatrudnionego dotychczas na stanowisku ślusarza, odbiega od rzeczywistości, ponieważ ubezpieczony był zatrudniony na stanowisku ślusarz - spawacz, a nie ślusarz, a ponadto wykonywał ubezpieczony przez okres sporny tylko prace spawalnicze.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja R. P. nie zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem sporu między stronami było, czy wnioskodawca spełnił kumulatywne przesłanki warunkujące nabycie prawa do emerytury w wieku obniżonym, przewidziane w art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2015 r. poz. 748 ze zm., dalej ustawa emerytalna) w zw. z art. 32 tej ustawy. Spór stron dotyczył w szczególności możliwości uznania okresu zatrudnienia wnioskodawcy od dnia 1 sierpnia 1983 r. do dnia 30 października 1986 r. w Zakłady (...) Sp. z o.o. w G. jako pracy w warunkach szczególnych.

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy dyspozycji przepisu art. 233 k.p.c.

W orzeczeniu z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98 (OSNPiUS 2000 nr 17, poz. 655), Sąd Najwyższy stwierdził, że normy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego.

Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie

o przeciwstawnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia się ze świadkami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań pomiędzy podstawami

wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, LEX nr 56906).

Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (tak Sąd Najwyższy m.in. w orzeczeniach z dnia: 23 stycznia 2001 r., IV CKN 970/00, LEX nr 52753; 12 kwietnia 2001 r., II CKN 588/99, LEX nr 52347; 10 stycznia 2002 r., II CKN 572/99, LEX nr 53136).

Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd przepisu art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Nie jest wystarczające jedynie przekonanie o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 1998 r., II CKN 4/98, niepubl.).

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, zaś w swych ustaleniach i wnioskach nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikające z przepisu art. 233 k.p.c., nie popełnił on też błędów w rozumowaniu w zakresie zarówno ustalonych faktów, jak też ich kwalifikacji prawnej, albowiem prawidłowo zinterpretował i zastosował odpowiednie przepisy prawa.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy emerytalnej ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn,
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 (wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn).

Ponadto emerytura przysługuje pod warunkiem nie przystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego (ust. 2 art. 184 ustawy emerytalnej).

Stosownie natomiast do art. 32 ust. 2 ustawy emerytalnej dla celów ustalenia uprawnień do emerytury w wieku obniżonym z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu

na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których uprawnionym osobom przysługuje prawo do emerytury w wieku obniżonym, ustala się – jak stanowi ust. 4 art. 32 ustawy emerytalnej - na podstawie przepisów dotychczasowych.

Sąd Najwyższy w uchwale w składzie 7 sędziów z dnia 13 lutego 2002 r., (III ZP 30/01, OSNP 2002 nr 10, poz. 243) wskazał jako nadal stosowane „przepisy dotychczasowe” przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm.; dalej rozporządzenie).

Zgodnie z § 4 ww. rozporządzenia pracownik, który wykonywał wymienione w wykazie A prace w szczególnych warunkach nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn, ma wymagany okres zatrudnienia (25 lat), w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zważyć należy, iż cechą niezbędną do uznania danego zatrudnienia za wykonywane w szczególnych warunkach w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) jest wykonywanie pracy stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Stanowi o tym przepis § 2 ust. 1 rozporządzenia, wskazując przez to, że intencją ustawodawcy było zawężenie zakresu okresów szczególnych tylko do tych okresów zatrudnienia, w których praca była faktycznie wykonywana, a nie do samego pozostawania w zatrudnieniu. Na poparcie powyższego powołać należy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 1997 r. (II UKN 417/97, OSNP 1998/21/638), który wskazał, iż nie korzysta z uprawnienia do emerytury przy niższym wieku emerytalnym pracownik, który nie udowodnił, że wykonywał pracę w szczególnych warunkach i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Podkreślić tu należy, iż obniżenie wieku emerytalnego niektórym grupom zawodowym uzasadnia się właśnie narażeniem tych osób na szybsze niż przeciętne zrealizowanie się emerytalnego ryzyka z powodu wystąpienia w ich zawodach czynników negatywnych (najczęściej szkodliwych dla zdrowia lub obniżających sprawności psychofizyczne), które doprowadzają do wcześniejszej - niż powszechnie - utraty sił do wykonywania dotychczasowej pracy. Stąd też prawo do emerytury w wieku niższym nie jest tu przywilejem, lecz co do zasady wynika ze szczególnych właściwości wykonywanej pracy. Jest to zatem wiek normalny dla niektórych grup zawodowych (tak m.in. K. Antonów [w:] K. Antonów, M. Bartnicki, ustawa o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń społecznych, Komentarz ABC 2009 r.).

Ponadto Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 marca 2009 r., I PK 194/08, (Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z 2010 r., Nr 23-24, poz. 281) wskazał, że dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy (rzeczywiście wykonywanych zadań pracowniczych). W uzasadnieniu Sąd Najwyższy wyjaśnił, że praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 210/07, OSNP 2009 nr 5-6, poz. 75; z dnia 6 grudnia 2007 r., III UK 66/07, LEX nr 483283; z dnia 4 października 2007 r., I UK 111/07; z dnia 19 września 2007 r., III UK 38/07, OSNP 2008, nr 21-22, poz. 329; z dnia 14 września 2007 r., III UK 27/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 325).

Tylko okresy wykonywania zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy kreują i wypełniają weryfikowalne kryterium uznania pracy o cechach znacznej szkodliwości dla zdrowia lub znacznego stopnia uciążliwości, lub wymagającej wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu

na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Taki sam warunek odnosi się do wymagania stałego wykonywania takich prac, co oznacza, że krótsze dobowo (nie w pełnym wymiarze obowiązującego czasu pracy na danym stanowisku), a nie stałe świadczenie pracy wyklucza dopuszczalność uznania pracy za świadczoną w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wskutek niespełnienia warunku stałej znacznej szkodliwości dla zdrowia lub stałego znacznego stopnia uciążliwości wykonywanego zatrudnienia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 września 2007 r., III UK 38/07, OSNP 2008/21-22/329).

W rozpoznawanej sprawie nie budziło wątpliwości osiągnięcie przez ubezpieczonego, tak określonego wieku emerytalnego, jak i ogólnego stażu zatrudnienia. Spór między stronami dotyczył zatem wyłącznie spełnienia przez ubezpieczonego warunku wynikającego z przepisu art. 32 ust.

4 ustawy emerytalnej w zw. z § 4 ust. 1 pkt 3 przywołanego wyżej rozporządzenia, a mianowicie legitymowania się okresem pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 15 lat.

Zakład pracy ubezpieczonego wystawił świadectwo pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze z dnia 9 października 2001 r., z którego wynika, iż ubezpieczony

w okresach od 1 czerwca 1978 r. do 28 lutego 1980 r., od 19 czerwca 1981 r. do 31 sierpnia 1981 r., od 9 listopada 1981 r. do 30 listopada 1981 r., od 1 listopada 1986 r. do 10 października 2001 r. wykonywał prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym i gazowym, pracując na stanowisku spawacza, a zatem wykonywał prace wymienione w wykazie „A” rozporządzenia, dziale XIV, pkt

12 prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

Ponadto Sąd I instancji analizując akta osobowe stwierdził, że znajduje się w nich adnotacja lekarza specjalisty chorób oczu z sierpnia 1982 r., wydana na polecenie działu kadr, iż ubezpieczony nie powinien być trwale zatrudniony w charakterze spawacza. Z dokumentu tego nie wynikają twierdzenia apelującego, jakoby problem z oczami dotyczył około dwóch tygodni. Ponadto następane dokumenty (angáže) wymieniają stanowisko ubezpieczonego jako ślusarz-spawacz.

Nie można zgodnie z intencją skarżącego pominąć znajdującej się w aktach osobowych ubezpieczonego adnotacji szefa produkcji do działu kadr z dnia 23 października 1986 r. jako „odbiegającej od rzeczywistości”. Dotyczyła ona prośby o przeniesienie ubezpieczonego z dniem

1 listopada 1986 r. na stanowisko spawacza elektrycznego – zatrudnionego dotychczas na stanowisku ślusarza.

Sąd Okręgowy dopuścił dowód z przesłuchania świadków M. G. (zeznał, że ubezpieczony przeważnie spawał) i B. S. (zeznał, że od 1983 r. wnioskodawca wyłącznie spawał). Nie można dać wiary zeznaniom świadków w zakresie, w jakim definiują czynności wykonywane przez ubezpieczonego tylko jako spawacza w spornym okresie. Świadek M. G. był przełożonym wnioskodawcy, a więc zajmował stanowisko funkcyjne i był odpowiedzialny również za innych podwładnych i nie mógł on spędzać całego dnia w warsztacie, w którym swoje czynności wykonywał ubezpieczony. Nie sposób przyjąć, iż świadkowie po ponad 30 latach mogli pamiętać, iż ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy tylko spawał w spornym okresie, skoro jak zeznał przesłuchiwany w charakterze strony ubezpieczony - na wydziale (...) wykonywano również prace ślusarskie.

Bezspornym jest, że ubezpieczony posiada uprawnienia do spawania gazowego (1978 r.) i elektrycznego, o czym świadczy książeczka spawacza, ale nie jest to dowód na wykonywanie przez niego w spornym okresie pracy w charakterze spawacza.

Sąd pierwszej instancji trafnie uznał, że zebrany w sprawie materiał dowodowy

(w szczególności akta osobowe) nie uprawnia do stwierdzenia, że wnioskodawca pracował jako spawacz w spornym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, a więc nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych, o której mowa w dziale XIV, poz. 12 wykazu „A” stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

W niniejszej sprawie zeznania świadków nie uprawniały do poczynienia takich ustaleń, gdyż w świetle zgromadzonej dokumentacji pracowniczej nie stanowiły one wiarygodnego dowodu na okoliczność wykonywania przez ubezpieczonego w spornym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w obowiązującym na danym stanowisku pracy spawacza.

Ponadto nie można zgodzić się ze stanowiskiem apelującego, który wskazywał, że skoro Sąd dał wiarę świadkom, to wszelkie rozbieżności pomiędzy dokumentami, a rzeczywistym stanem rzeczy powinny być rozstrzygane na korzyść ubezpieczonego. Takie stanowisko na gruncie prawa ubezpieczeń społecznych jest nieuprawnione. Albowiem zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 9 stycznia 1998 r., II UKN 440/97, OSNP 1998/22/667 zaliczenie nieudokumentowanych okresów składkowych do uprawnień oraz wzrostu świadczeń emerytalno-rentowych wymaga dowodów nie budzących wątpliwości, spójnych i precyzyjnych.

Analiza dokumentacji pracowniczej zawartej w aktach osobowych ubezpieczonego świadczy o dokładnym i rzetelnym ich prowadzeniu przez dział kadr, co stanowi miarodajny dowód w sprawie na okoliczność wykonywanych przez niego w spornym okresie prac spawalniczo-ślusarskich.

Zatem skoro apelujący nie wykazał piętnastoletniego stażu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych, a jedynie 14 lat, 2 miesiące i 2 dni (od 1 czerwca 1978 r. do 28 lutego 1980 r., od 19 czerwca 1981 r. do 31 sierpnia 1981 r., od 9 listopada 1981 r. do 30 listopada 1981 r., od 1 listopada 1986 r. do 31 grudnia 1998 r.), to nie było możliwym przyznanie mu prawa do żadanego świadczenie emerytalnego w wieku obniżonym.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny uznał apelację wnioskodawcy za niezasadną i na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.

SSA M. Piankowski SSA B. Grubba SSA J. Andrzejewski